

Aquell hivern va ser rigorós de debò, fred i cru com una mala cosa, i el pobre llop no va poder menjar cap dia per la gana que tenia. De fet, hi havia hagut molts dies que no havia pogut tastar res: no havia pogut trobar ni cap conill ni cap llebre, ni cap esquirol ni cap rata cellerada, i tots els ramats de xais eren ben tancats i guardats al corral. I al llop ja només li quedaven els ossos i la pell i amb prou feines s'aguantava dret.

Un dia, va gosar acostar-se, a veure si tenia sort, a un dels masos de la muntanya, i pel camí va veure que passava un gos gros, ensumant tots els racons i furgant entre les bardisses. El llop va pensar que se'l menjaria de bon grat, però abans de menjar-se'l s'hi hauria hagut de barallar, i no s'hi veia pas amb cor. Era un gos molt corpulent i vigorós, un mastí de debò, amb un pit ample i poderós i unes potes gruixudes, i se li endevinaven els ullals que havien de fer feredat. El llop, en canvi, després d'aquell dejuni tan prolongat, no tenia, ni de bon tros, prou força i energia per entaular un combat singular amb aquell terrible enemic. Així, doncs, es va decidir per un diàleg pacífic i civilitzat. I amb un posat de bon minyó que enamorava es va acostar al gos i li va parlar, molt amablement, amb paraules semblants:

- Bon dia estimat cosí! Quin aspecte més admirable que tens! Se't veu gras i lluent, i es coneix que totes et ponen i que no et falta l'aliment. Jo, en canvi, ja ho pots veure, per la cara que faig, que hi ha molts dies que no puc bufar cullera. M'agradaria molt, si no es demanar massa, que m'expliquessis com t'ho fas, a veure si jo també podria fer com tu i sortir de la trista situació en la que em trobo.

El gos, que era un bon jan, es va sentir molt afalagat per les paraules, tan amables, del pobre llop. I li va dir:

- Doncs, mira, si vols fer com jo i anar tip, no és pas tan difícil com sembla, sinó la cosa més senzilla d'aquest món. Has de deixar aquesta vida de perdut que portes al bosc i a la muntanya, i venir a viure a terra baixa, on no et costarà pas gaire trobar un bon amo que et vulgui a casa seva. Et donarà un bon jaç de palla i totes les sobralles de la seva taula, i se t'haurà acabat d'anar sempre amb un budell buit.

Al llop se li va fer la boca aigua.

- I quina feina hauria de fer – va demanar – . Perquè tinc ben entès que no hi ha ningú que doni res perquè sí.
- Oh, tot plegat, res de l'altre món – li va respondre el gos – . Vigilar la casa i, si mai veies que s'hi acostava massa un captaire o un rodamón, ensenyar-li les dents, perquè passés de llarg. I dins de casa, si hi havia criatures, deixar que et fessin una carícia a l'esquena, i pessigolles al cim del cap o que t'estressin una mica una orella. En aquests casos, a més, et plouen els talls més bons i els requisits que no ho diries.

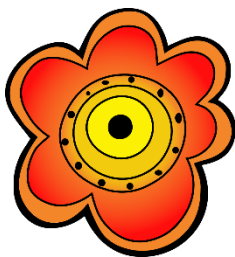
Al llop ja no li calia saber res més,. No ho hauria dit mai, ell, que hi hagués animals que tinguessin aquella vida tan regalada. Si ho hagués sabut abans! Ben convençut amb aquella perspectiva tan engrescadora, es va posar a caminar al costat del gos, cap al veïnat de més a prop, a veure si trobava qui el volgués per vigilar la casa. Aleshores, però, es va fixar que el gos, que tenia aquell pèl tan lluent, per la banda del coll el tenia tot pelat.

- Què hi tens, aquí al coll? – li va demanar, tot intrigat.
- No és res – va dir el gos, sense donar-hi importància.
- Com s'entén, que no és res? – va insistir el llop.

- Que et dic que no és res!
- Alguna cosa ha de ser – va fer el llop.
- Doncs, tot plegat, és que a la nit, tenen el costum de posar-me un collar i fermar-me amb una cadena, perquè no em pugui moure i anar a fer un tomb – va explicar el gos, com si fos la cosa més natural del món.
- Que et posen un collar i et fermen amb una cadena? – va dir el llop, tot girant cua – . Amb això sí que no hi comptava. Mira, jo me'n torno al bosc, dalt de la muntanya, perquè els collars i les cadenes no em fan pas gens el pes. M'estimo més passar gana fent una vida lliure que no pas viure tip però privat de llibertat.

Faula extreta de [El Llibre de les Faules](#) d'Albert Jané

LA IOGATECA – IOGA PER A NENS I NENES AL BERGUEDÀ

685 017 562 (LAURA)

WWW.LAIOGATECA.WORDPRESS.COM

